

Sygn. akt VIII W 412/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2014 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny z siedzibą w Siemiatyczach w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Smoktunowicz

Protokolant: Sylwia Mulewska

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2014 roku sprawy

A. W. s. M. i K. z domu J.

Urodzonego w dniu (...) w miejscowości W.

obwinionego o to, że:

W dniu 16 września 2014 roku około godz. 15:15 w B. kierując samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) podczas wykonywania manewru włączania się do ruchu nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu dla prawidłowo jadącego pojazdu marki P. o numerze rejestracyjnym (...), w wyniku czego doprowadził do bocznego zderzenia obu pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

tj. o wykroczenie z art. 86§1 kw

1. Obwinionego A. W. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 86 § 1 kw skazuje go na karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych.
2. Odstępuje od obciążania obwinionego kosztami sądowymi, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

VIII W 412/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całości kształtu materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 16 września 2014 roku około godziny 15:15 G. D. we wsi B. kierował samochodem marki P. o nr rej. (...). W tym samym czasie również w miejscowości B. kierował samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) A. W., który wyjeżdżał z drogi podporządkowanej i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu dla pojazdu kierowanego przez G. D., na skutek czego doszło do bocznego zderzenia obu pojazdów. O powyższym zdarzeniu G. D. zawiadomił policję. Z polecenia dyżurnego KPP w S. na miejsce kolizji udali się mł. asp. Ł. A. i sierż. szt. A. K., która mając na uwadze niebezpieczne zachowanie kierowcy A. W. postanowiła skierować sprawę do Sądu.

Powyższych ustaleń faktycznych dokonano w oparciu o zeznania świadka G. D., notatkę urzędową (k. 1) oraz w oparciu o pozostały materiał dowodowy zebrany w aktach sprawy.

Obwiniony A. W. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że wyjechał z bocznej ulicy na drogę ale zatrzymał się ponieważ zauważył, że nadjeżdża pojazd, po paru sekundach usłyszał uderzenie.

Sąd zważył co następuje :

W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego zasługują na wiarę albowiem znajdują one potwierdzenie w zeznaniach świadka G. D., z którego relacji wynika, że poruszał się on swoim samochodem we wsi B. i wówczas z polnej drogi na drogę z pierwszeństwem przejazdu chciał wjechać obwiniony, zatrzymał się i przepuścił samochód jadący z prawej strony i wówczas zaczął wjeżdżać na jezdnię. Świadek G. D., który nadjeżdżał z lewej strony widząc jadący w jego kierunku pojazd kierowany przez obwinionego usiłował uniknąć zderzenia z tym pojazdem i zaczął zjeżdżać na lewy pas ale nie zdążył odjechać i doszło do otarcia obu pojazdów bokami.

W świetle więc materiału dowodowego zebranego w sprawie nie budzi wątpliwości, że obwiniony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu określonego w art. 86 § 1 kw. Obwiniony bowiem naruszył zasadę ruchu drogowego określoną w art. 25 ust 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, zgodnie, z którą kierujący pojazdem zbliżając się do skrzyżowania jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pojazdowi nadjeżdżającemu z prawej strony, a jeżeli skręca w lewo – także jadącemu z kierunku przeciwnego na wprost lub skręcającemu w prawo.

Wymierzając obwinionemu karę Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 33 kw, a zatem swoim uznaniem, granicami przewidzianymi w ustawie, miał także na uwadze cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do obwinionego.

Przy uwzględnieniu powyższych okoliczności mających wpływ na wymiar kary Sąd skazał obwinionego na karę grzywny w wysokości 100 złotych.

Orzeczona kara grzywny jest w ocenie Sądu adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, jak również do możliwości płatniczych obwinionego. Podkreślić należy, że jedynym źródłem utrzymania obwinionego jest emerytura w niewielkiej wysokości 700 złotych.

W ocenie Sądu tak określona kara grzywny spełni stawiane przed nią cele wychowawcze jak i zapobiegawcze, mobilizując obwinionego do przestrzegania porządku prawnego. Wymierzona kara w ocenie Sądu stanowić będzie dla obwinionego wystarczającą dolegliwość i zmobilizuje go do respektowania prawa.

O kosztach sądowych Sąd orzekł w oparciu o art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw.